

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° A15808

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỜ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIELE, HANOI

BẢ THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG.... 2,00

MỘT NĂM..... 4,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU—NĂM THỨ HAI—SỐ 50—5 AVRIL 1940

NHÂN VỤ CON GÁI KIỆN CHA

TÔI MUỐN LẤY CHỒNG

TRONG chị em bạn gái ta, ai thốt ra câu ấy, tất bị chế riếu ngay. Nhưng nếu ta hỏi vặn lại kẻ chế riếu kia: «Tại sao lại chế riếu» thì tất kẻ ấy không thể trả lời được!

Tôi muốn làm giàu!

Tôi muốn đi học!

Tôi muốn du-lịch!

Thì «tôi muốn lấy chồng» cũng thế. Sở dĩ người ta cho sự «muốn lấy chồng» là sự đáng chế riếu bởi người ta nghĩ đến sự dâm ô, đến những hình-ảnh bậy-bạ! Nó chỉ là một cái muốn chính-đáng, một cái muốn gây nền-tảng cho xã-hội loài người.

Cái «muôn» ấy mấy bữa nay lại càng bị du-luận bàn tán dữ vì nó đã gây ra một vụ kiện: «Con gái kiện cha».

Nguyên ở tỉnh Phutho, một bạn gái năm nay đã 24 tuổi, có người tới hỏi, bạn bằng lòng, song ông bố vì tham tiền, thách cưới quá nặng, nhà trai không lo đủ, đánh bỏ lỡ-dở cuộc hôn-nhân. Bạn gái đó nóng-nảy liền đâm đơn kiện ngay bố.

Mới đầu ai nghe thấy vụ kiện này mà không sửng-sốt! Muốn lấy chồng mà đến kiện cả bố thì cái muốn thật cũng quái-ác quá. Đã có kẻ đem hai câu này:

Muốn sao muốn gớm muốn ghê.

Gái tơ mà đã... sớm sao?

ở trong một bài phú cổ ra chế riếu.

Song chúng tôi lại nghĩ khác.

Đã đành rằng cái cử-chỉ của cô bạn trên là đáng trách, nhưng ta phải cần xét xem ở trường-hợp ấy, nếu ta được ở địa-vị một trạng-sư bênh-vực cô thì ta sẽ cãi như thế nào? Cái tội bất hiếu có phải tự cô gây ra không? Và cái cử-chỉ kia có phải là một cử-chỉ suy-nghĩ dẫn-đạo, hay chỉ là cái kết-quả của một sự mất trí nhất thời?

«Cô năm nay 24 tuổi. Các bạn nhớ kỹ cho chỗ ấy. Ở nước Việt-Nam mình, đến tuổi đó có thể gọi là tuổi «lỡ thì» rồi. Còn cái gì buồn cho người con gái bằng khi tự biết mình đã quá lứa? Hỏi chị em bạn gái, chúng ta sắm-sửa, chải-chuốt, học hỏi, trau-dồi trí đức, uốn-nắn nết-na để làm gì? Có phải là muốn cho cái duyên mình được may-mắn để tạo lấy hạnh phúc cho mình về tương-lai không? Mà cái tương-lai của ta là gì?

— Là người chồng, là lập một gia-đình êm đẹp. Mất cái tương lai ấy, mất cái hạnh-phúc ấy ta chỉ có chết hoặc sống nữa, thì cũng là cái sống:

Đã không thiết sống làm vui, Tắm thân nào biết thiệt-thời là thương.

Nên không cứ ở nước Việt-Nam mình, ở nước nào cũng thế, đã có biết bao nhiêu bạn gái tự-sát, hoặc là hủy-hoại đời mình, thân mình bằng cách này hay cách khác khi thấy cuộc tình-duyên của mình bị ngăn-cản, ép-buộc, lỡ-dở!

Giọt nước hồ Gươm ở Hanoi, những chai giầu nóng, những pháo chà (1) ở Saigon đã đưa bao nhiêu bạn gái chúng ta về thế-giới khác các bạn có biết không?

Nhiều lắm! nhiều lắm! kể không xiết.

Rồi ở trên những cái chết ai oán ấy, thiên-hạ thở dài cho một tiếng, thế là xong chuyện! Có kẻ đa sự, lại còn mắng vào những cái linh-hồn u-uất ấy câu: «Rõ đại, rõ xuẩn» nữa chứ! Họ bảo «đại, xuẩn» là họ có ý muốn những thân bạc-mệnh kia phải chống-trọi với số-phận! Chống-trọi bằng cách nào? Một là số-phận phải thua, hai ta mình chết, trong hai đường là phải trọn một! Nhưng than ôi, phần nhiều các bạn gái bao giờ cũng thua vì các bạn không đủ sức, đủ can-đảm, nhất là đủ nghị-lực để cưỡng lại cái số-phận ác-nghịch ấy. Ác-nghịch thật, vì nó tàng-hình vào người cha ta, vào người mẹ ta, vào ông chú bà bác của ta và vào cả cái đám người ưa bình-phẩm một cách sai-lầm kia nữa!

(Xem tiếp trang 8)

(1) Pháo «chà» nghĩa là thuốc pháo bán ở tiệm chà. Chà là tiếng các bạn trong Nam gọi những người ngoại-quốc ở Java sang buôn-bán ở Nam-kỳ

KHÔNG MUỐN CÓ CON

NHIỀU thiếu phụ bảo tôi rằng: «tôi không muốn có con».

Tại sao?

Các bạn ấy trả lời:

«có con cực lắm, nào nuôi nấng, nào thuốc thang, nó ăn chơi đã vậy, nó yếu đau mới càng khổ nữa».

Có bạn lại trả lời một cách hài hước nhưng không phải là không có lý, thế này: «mỗi đứa con mình là một người chủ nợ mình! Chịu sao nổi cái nợ tiền kiếp ấy?»

Trái lại, có riêng một phái lại ưa «quế hè đầy sân» vì đối với phái này thì câu: «một con, một của ai từ» là đúng.

Phái trên là phái «phụ - nữ mới», có nhiệm vụ tẩy học, hoặc không nữa thì cũng biết đọc quốc ngữ, rồi nhờ sự xem sách, muốn theo chủ nghĩa «khai lạc» hoặc một cách ngăn ngừa, hoặc một cách tuyệt đối để mưu riêng hạnh phúc cho mình dầu cái hạnh phúc ấy có tánh chất vị kỷ. Thứ nữa là hạng chị em chỉ trông vào số lượng ít ỏi của chồng để làm sinh kế, sợ có con, thì «hai vợ chồng son, có 1 con là bốn» sẽ sa vào cảnh quân bách, có khi đến bữa ăn, bữa nhậu vì con nữa.

Rồi các bạn ấy—đã hẳn cũng được chồng đồng-mưu—dùng hết các phương pháp để tránh sự đẻ con. Họ dò hỏi, họ đi tìm những những phương «thuốc không đẻ» để đạt mục đích trên. Có người đã thụ thai rồi thì cũng tìm cách cho ra thai.

(Xem tiếp trang 5)

40 50. 1679 (a famille)

HỎI. — Chàng ta đã hai lần đi hỏi vợ, đã sêu Tết, nhưng sau chàng lại bỏ cả. Em biết thế vì chàng ta ở cạnh nhà em. Bỗng cách đây hơn tuần lễ, chàng có dịp làm quen với em và ngỏ ý muốn hỏi em. Chàng bảo em mới là người chàng mơ tưởng. Chàng rủ em đi coi chớp bóng. Bà bảo có nên không?

Cô XUÂN Nhatrang.

TRẢ LỜI. — Chàng ta là một người bất nhất, nghĩa là có tính bộp chộp, không cả quyết. Cô nên cẩn thận, chớ có đi với «chàng» vì biết đâu chàng đối với cô lại không như đối với những người chàng đã hỏi trước. Hãy nói cho bà thân cô biết chuyện để có thể hỏi han người nhiều điều khác trong trường hợp của cô.

HỎI. — Em đã 20 tuổi, mà chưa có ai hỏi em. Em lại ở vào cảnh gì ghê con chồng nên lắm lúc em muốn lập gia đình ngay để được sung sướng và tự do. Em nên làm thế nào?

TRẢ LỜI. — Hai mươi tuổi đã lấy gì làm muộn. Ở hoàn cảnh cô, kẻ khó chịu thật đó, nhưng hãy ráng chịu lấy. Hấp tấp muốn lập gia đình riêng, gặp người tử tế thì hay lắm, nếu chẳng may gặp hạng sở-khanh — trong lúc vội vàng còn trí đâu để xét đoán? — thì còn khó chịu biết mấy?

HỎI. — Một người đàn-bà cứ mỗi lần sinh nở là một lần đau-yếu vì mắc chứng bệnh nơi tử-cung, đã vậy, lại gặp người chồng chỉ có dục-tình mà không có ái-tình, bị chồng đối-dãi rất khắt bạc mặc lòng người vợ vẫn cố sức muốn gây hạnh-phúc gia đình và cố sức chiều - chuộng chồng. Bây giờ người vợ lại có chửa, rất lo-lắng cho lần sinh nở này tỏ ý than phiền với chồng, thì chồng trả lời rất phụ-phàng: Nếu không

muốn có con nữa thì phải để cho chồng đi chơi-bời tự-do.

Người vợ nên xử - trí thế nào?

Xin giấu tên

— Theo lời bà kể trên, thì sự « không có thắng bằng về đường sinh lý » là nguyên-nhân chính tấn bi-kịch trong gia đình bà. Một lần nữa đề ta rõ rằng vấn-đề thỏa-thuận về sinh lý rất quan-hệ trong chỗ vợ chồng và như thế sức khỏe của người đàn-bà có một địa-vị lớn trong hạnh-phúc ái-tình.

Có biết bao nhiêu bà vợ của thời nho học đã vì không thể chiều được chồng mà phải ép lòng lấy vợ lẽ cho chồng, rồi phủ cái sự thật kia bằng một nguyên nhân khác có vẻ «hiền-phụ» lắm! Và tấn bi-kịch nhờ vậy không bộc-lộ ra như ở gia đình bà. Nếu bây giờ bà cũng bắt chước các bà vợ nói trên lấy vợ lẽ cho ông, hay để cho ông chơi-bời tự-do thì chắc bà sẽ được ông chiều ông quý. Nhưng khó lắm, lời nói của ông đáp lại bà tỏ rằng bà vẫn giữ cái quyền ghen của bà và nếu cứ thế, thì gia cảnh bà sẽ chẳng bao giờ thay đổi cho đến khi qua thời trai tráng, tốt hơn bây giờ đã gặp một người chồng chỉ kể đến dục-tình, thì bà nên ở xa hẳn ít lâu, cố ngơ những sự chơi-bời của ông đi. Huống hồ lại vì sức khỏe của bà nữa, bà càng cần phải xa ông để chữa cho thật lành mạnh bệnh đau tử-cung, bệnh quan-hệ của người đàn-bà. Đã chót có thai rồi thì nên yên-tĩnh đừng lo-lắng trước những sự không hay vừa có hại cho bà, vừa hại cho đứa bé.

HỎI. — Tôi yêu một người đã có vợ, tình-yêu tha-thiết nhưng tôi không thể lấy lẽ được mà lấy người khác tôi cũng không muốn; Hiện giờ đang có người cầu hôn tôi. Tôi nên xử trí thế nào?

Cô CEKA (Thái-Bình)

TRẢ LỜI. — « Yêu chỉ đề mà yêu thôi », đó là lý-thuyết, một lý-thuyết giả dối. Còn đúng với lòng ước-vọng chân thật của con người thì yêu tức là muốn được người mình yêu làm sở hữu của mình: ái-tình phải nảy nở và kết thúc trong cuộc hôn-nhân. Vậy khi cô đã biết cô không thể lấy

(Xem tiếp trang)

AI MUỐN MUA CÀ

Một dân-tộc ăn thịt người

Trước đây ngót 20 năm, một người linh-thủy Thụy-điền tên là Karl Pettersen bị đắm tàu; Trong các thủy-thủ bị chết đuối hết chỉ còn có một mình chàng sống sót.

Chàng bị trôi nổi tới cu-lao Tabar, thuộc về quần-đảo Bismarch. Cù-lao này chỉ có tụi dân ăn thịt người ở.

Nhưng dân đảo ấy thấy chàng tới cho chàng là một vị thần biển, không dám ăn thịt chàng và nghinh tiếp rất trọng hậu rồi tôn lên làm vua.

Karl Pettersen vì vậy mà được sống một cái đời rất sung sướng ở giữa một dân-tộc mọi-rợ. Chàng còn lấy một thiếu-nữ, thổ-dân ở đó, làm vợ và tôn nàng lên làm Hoàng-hậu.

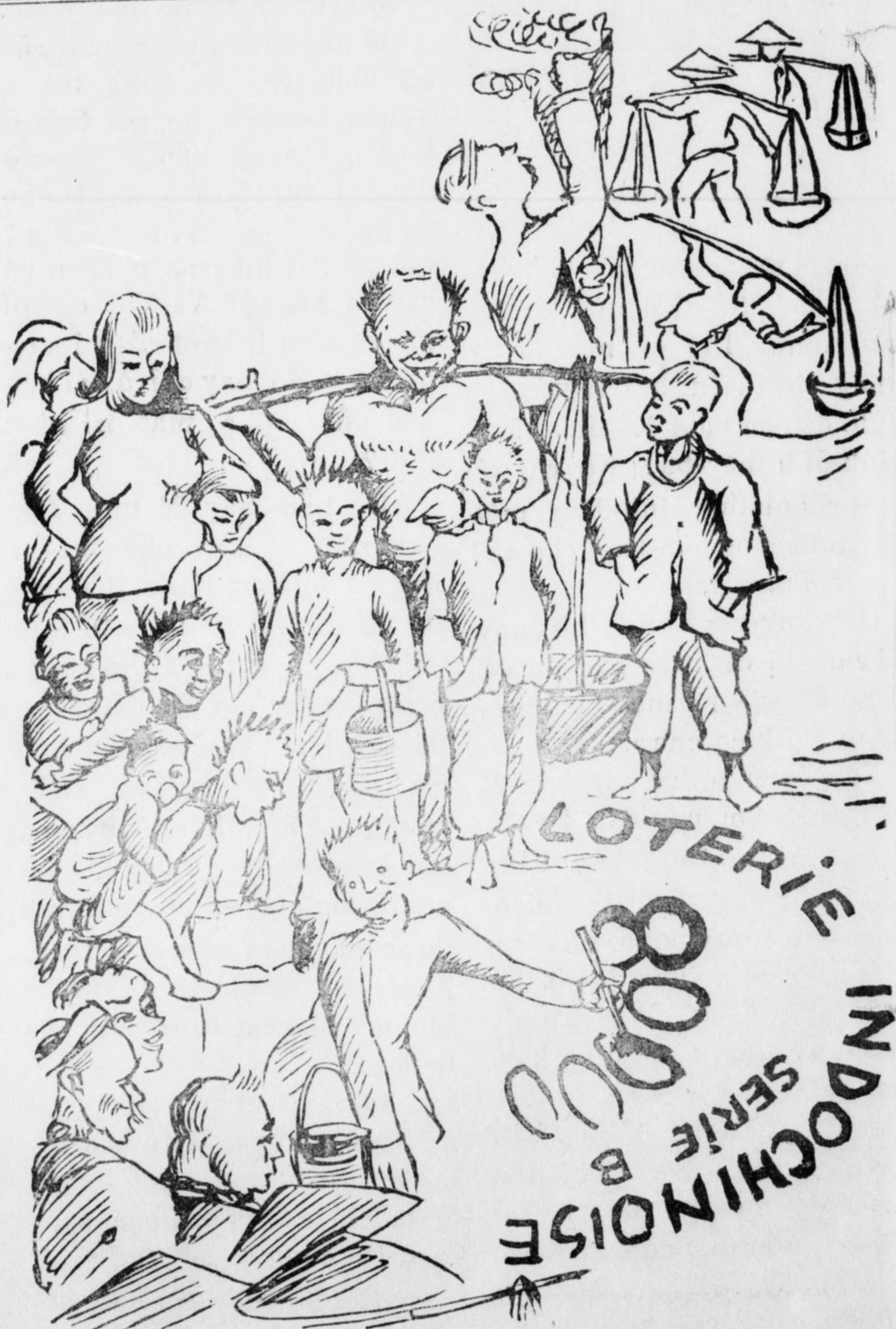
Hoàng-đế và Hoàng-hậu sống với nhau, sinh được 8 vị hoàng-tử. Sau hoàng-hậu chết, vua buồn và nhớ nước bèn quay về Thụy-điền.

Về nước rồi, Karl lấy một người thiếu-nữ Hồng-mao con một nhà kỹ-nghệ giàu có tôn nàng lên ngôi Hoàng-hậu rồi lại quay về cù-lao cũ.

Năm nay vua Karl Pettersen đã 60 tuổi rồi, và lại thường mang bệnh tật, nên không muốn trị-vi nữa và tuyên-bố bán cả cù-lao ấy.

Có lẽ có người sẽ bỏ tiền ra mua vì ở cù-lao Tabar thấy có mỏ vàng.

Nhưng chẳng biết ông vua sau này có thể tránh khỏi bị dân trong đảo vật ra ăn thịt không? T

MÓ' TÓC GIÀI

CỦA THU THU

Ông chủ thầu Lam thông thả cạo râu bên cửa sổ, và soi vào cái gương đặt treo trên bàn rửa mặt. Ông vừa đưa lưỡi dao cạo lên cằm trắng sóa những bọt sà-phòng vừa lắng nghe bà nói:

— Chị đốc Thiệu chị ấy cắt tóc trông trẻ hẳn ra.

Ông thầm nghĩ: Lại chuyện cắt tóc. Lưỡi dao cạo đưa nhanh và mạnh hơn trên chiếc cằm thườn ra, ông Lam không quay lại nhìn vợ, thông thả đáp: thì mặc chị ấy.

Bà Lam cũng làm như không nghe thấy câu trả lời cụt lủn của ông, vẫn tiếp: Lại chị Hậu nữa, từ ngày chị ấy cắt tóc chị ấy bảo thật là sung sướng nhẹ nhàng, đêm ngồi dậy cho con bú không còn phải cái khổ đầu tóc lòa sòa vướng cả vào con, quần được cái đầu thì con khóc hết hơi.

Vẫn một giọng nhạt nhẽo ông Lam trả lời: Nhưng mợ còn con mọn nữa đâu, cô Phi mười bảy, cậu Hùng mười bốn rồi.

— Thế nhưng mà sáng sáng cứ phải ngồi gờ thế này thì cũng đủ khổ. Bà Lam phụng phịu nói thế, tay đưa mạnh chiếc lược trên một đùm tóc rối. Ông Lam đã cạo râu xong, ông bỏ lưỡi dao vào hộp, đặt nắp hộp vội vãng và lau

quàng hai tay vào ống quần, ông quay lại nhìn bà.

Đã nửa tháng nay không sáng nào bà không nói đến chuyện cái đầu của bà, cái đầu có mớ tóc giải quá nó làm cho bà những lúc gội đầu, những lúc vấn khăn hay quần tóc thật là vất vả bận bịu. Bà mới ba mươi sáu tuổi thôi, cái

tuổi còn đang thích diêm trang, cho nên gặp phong trào cắt tóc và uốn tóc, bà thấy lòng mình nao nao muốn cắt, muốn uốn. Các bạn gái quanh bà toàn là những vợ ông nọ, ông kia danh giá, đứng tuổi cũng đã cắt, đã uốn cả rồi, bà còn chờ gì nữa. Bà dự... thật ra bà vẫn tiếc cái mớ tóc giải đen lóng lánh và bóng mượt như mặt gương, mãi đến hôm cô Phi con gái của bà, cô học ở trường đầm và cắt tóc từ thuở bé, gặp bà gội đầu xong đang ngồi hong tóc bên cửa sổ, mớ tóc ướt kéo sát xuống tận đất, hình như nặng nề quá, đối với cái khuôn mặt trái soan rất thanh của bà, cô lè lưỡi: «Eo ôi!

thế mà má chịu được, má nói với ba con cắt quách đi rồi uốn như con thế này này. Bà nhìn con: Ủ, thế Phi thử nói với ba trước đã nhé!

Quả nhiên buổi tối đang bữa ăn cô Phi thích vào khuỷu tay bố: Này ba, ba để má con cắt tóc đi nhé.

Cậu Hùng cũng nói: Phải đấy, má cắt tóc đi, để chỉ tồ chấy. Ông Lam ngờ là các con nói đùa, nên ông cũng vờ mắng yên: Chúng mày chỉ nói láo! Tóc má mày đẹp thế, cắt phí đi.

Rồi ông nhìn bà, nhìn mớ tóc bóng lộn của bà, phản chiếu ánh

vì chuyện cắt tóc, lẽ nào ông lại nỡ mắng mỗ bà. Nhưng chỉ có ý tưởng liêu lĩnh một chút thế thôi rồi bà Lam lại nghĩ lại: Không, chả bao giờ bà muốn làm phiền lòng ông cả.

Trong khi ấy quanh bà người ta cứ đua nhau cắt tóc. Buổi sáng bà còn thấy bà Khanh với mớ tóc quăn quanh đầu, buổi chiều gặp lại, bà đã thấy bà ta cắt cụt tóc đi rồi và uốn gọn lên như làn sóng. Không, bà Lam phải khiến ông vui lòng để cho bà cắt tóc mới được, và lại cô Phi mỗi lần đi đâu với bà thì lâu lâu những là má cứ giữ mãi cái «tồ chấy» để con phải ngượng với bạn, là con không thể «âu hóa» được một bà mẹ.

Bà biết ông đang nhìn bà, bà càng riết mạnh chiếc lược lên chỗ tóc rối, mấy sợi tóc đen lóng lánh quăn nhả g nhit lên chiếc lược ngà trắng phau. Ông nghĩ gì thế kia mà ông mỉm cười? Con mắt ông lóng lánh càng trai lơ lắm trên vẻ mặt rắn rỏi của ông: Là vì bà Lam vẫn còn đẹp lắm, chưa có một dấu nhăn nào trên làn da mơn mướt. Cái cổ, đôi vai vẫn bầu bĩnh, và tuổi chỉ đến để làm «chín tới» tấm nhan sắc vốn lộng lẫy của bà. Bà giờ cao cánh tay trần đến vai, trắng như dãn ngà để vuốt đám tóc rũ trên trán. Bất giác ông khe khẽ ngậm câu văn nhớ áng chừng trong một cuốn tiểu thuyết: «Tóc em tối như đêm phủ trên trán sáng như tuyết, sáng nọ đối với tối kia mãi mãi vô cùng vậy.»

(Xem tiếp trang 10)

Ái cũng nên dùng thử một bức
mảnh trọc
của hiệu

Roystor

63, Rue Takou, 63 — HANOI
(TRƯỚC KIA Ở PHỐ NHÀ THỜ)
Chuyên chế tạo đã lâu năm các thứ:
MÀNH MÀNH, TRẦN-PHONG,
Y - K - O - N, DIỆM - M - A - N,
Toàn trức thật, sơn đủ các màu
và các kiểu tuyệt mỹ chẳng
khác một bức họa bằng sơn,
gọi là mảnh sơn. Sâu bằng giấy
thếp không đứt. Có cả thứ làm
bằng đất thuộc loài lau, sậy
ruộm phẩm gọi là mảnh ruộm
Thứ mảnh sơn cam đoan không tróc
và bền gấp mười lần mảnh ruộm.
Mới sáng chế nhiều kiểu rất mỹ-thuật.

NHÂN DIP HÈ

CHÚNG TÔI ĐÃ SÁNG CHẾ
RA RẤT NHIỀU KIỂU MỚI
LẠ LÀM TOÀN BẰNG
«CAOUTCHOUS» RẤT
ÊM NHẹ VÀ XIN QUÝ BÀ
QUÝ CÔ NÊN CHÚ Ý...

©

QUẾ - HIÊN

Số nhà 36, phố Hàng-Bò, Hanoi

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

được người cô yêu và nhất là khi người đó đang có cam-kết tình-thân hồn-phận thiêng-thiêng với một người đàn-bà mang tên tuổi của người đó rồi thì cái yêu vô vọng của cô lại phủ thêm màu tội lỗi nữa, cô còn đắm sâu trong tình-yêu ấy làm chi? Dầu tôi không khuyên cô rút tình-yêu ấy đi nữa thì tôi cũng dám chắc cái việc mà luân-lý không làm được, thời gian sẽ làm thay một cách hiệu-nghiêm: tình-yêu mà cô tưởng là tha-thiết sẽ nhạt dần ở lòng cô và nhất là ở lòng chàng. Cái nghĩa vợ chồng bao giờ cũng nặng hơn và thâm hơn cái tình mơ-mộng. Và đến khi đó, buổi đời tàn của cô mới trở về bình thường. Có người đến hỏi cô? Biết đâu đây không phải là sự-giả thần hạnh-phúc mang đến cho cô một phương thoát hiểm khỏi cảnh tình-yêu ác hại kia. Nếu xét chàng là người xứng-đáng cô hãy vịn lấy tay chàng mà đi lên con đường chân hạnh-phúc sáng-láng trong lành. Trên con đường ấy, người ta sẽ không băn-khoăn, không sợ-hãi, không thấy ám ảnh của một người đàn-bà thứ hai nữa!

THU-LINH

MỸ-NGỌC

BÁNH NGỌT—RƯỢU
GIẢI KHÁT--NEM CHẢ
Do một số chị em bạn
gái đứng đắn trông nom

ĐÃ KHAI-TRƯƠNG

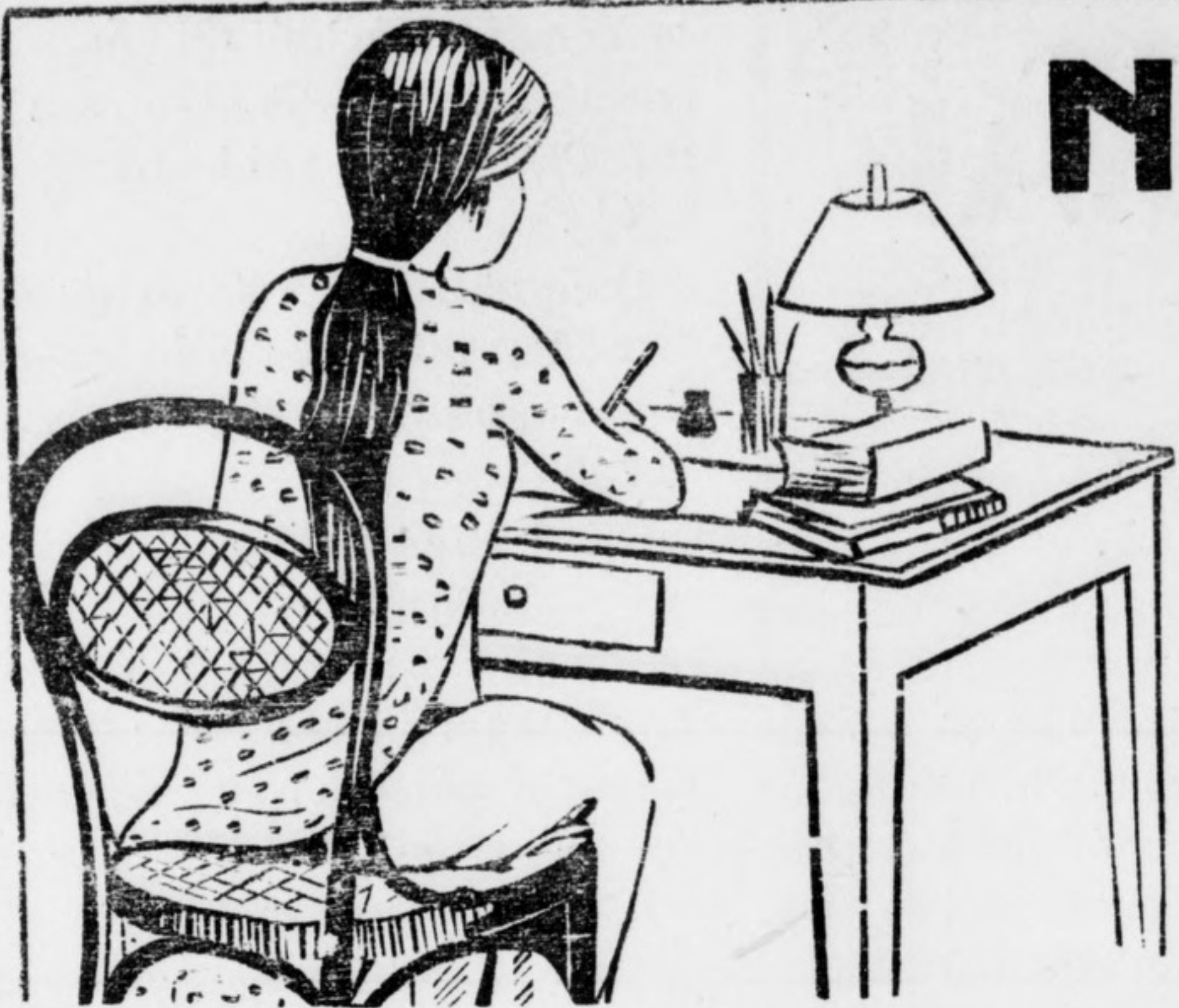
tại phố: **LAGIQUET**

(Sau phố Hàng Bông)

XIN QUÝ-VỊ CHIẾU CỐ

XIN LƯU Ý. — Mỹ-Ngọc lại có cả bếp rất khéo biết nấu đủ các lối ăn Tây, Tàu, Ta. Quý-vị muốn đặt tiệc tại hiệu hay tại nhà Mỹ-Ngọc sẽ làm -- quý-vị vừa lòng --

Tòa-báo ĐÀN-BÀ 76
phố Wiéle tức là phố
Trường Thê-dục Hanoi

NHI D O N G

Bè bạn của con

Đứa trẻ chẳng phải chỉ chịu ảnh-hưởng của cha mẹ trong gia đình khi đã đến tuổi đi học. Bắt đầu có bạn bè, thì những bạn bè nó dự một phần lớn trong sự giáo-dục của nó. Ngay như chúng ta đã đủ trí-khôn suy-xét chúng ta còn chịu ảnh-hưởng của bạn bè xấu, tốt huống-hồ đứa nhỏ: hờn sấp mềm in bất cứ khuôn mẫu nào! Bởi vậy chúng ta cần phải xem-xét cả sự giao-du của con cái. Thường chúng ta hay để cái công việc quan-trọng ấy cho học-đường, tự nghĩ luật trường nghiêm ngặt, chẳng dung-túng để lọt vào học những đứa trẻ hư-hỏng mất nết. Nhưng nên nói thẳng rằng các ông giáo bà giáo dù hết lòng đến đâu cũng chỉ mới làm được cái chức-vụ trí dục mà thôi. Cái trách-nhiệm giậy dỗ con cái của chúng ta thành thử lại phải theo rồi đứa bé ra tận bên ngoài, vào tận học-đường. Sự giậy dỗ càng thêm khó-khẩn làm sao. Muốn cho dễ-dàng cái trách-nhiệm ấy, nhiều người trong giáo giới và cha mẹ học trò đã xướng-xuất ra ý kiến lập nên những hội đề liên lạc gia-đình với học đường. Ý kiến rất đáng cổ vũ, và người ta thực-hành đã từ lâu ở bên Pháp.

... Còn ở bên ta lúc-đầu một vài tỉnh có hội như thế, nhưng tôi không được biết cách làm việc và mục-dịch hội ra sao.

Trong khi chờ đợi có những hội như thế ứng dụng riêng cho những nười có con cái đi học, chúng ta, dầu có con cái đi học hay đã thôi học rồi, vẫn cứ nên cần-thận xét nét sự giao-du của chúng.

Xét nét đây không phải là làm như mấy bà mẹ đa nghi nghiệt-ngã có bạn con đến chơi cứ ngồi bên cạnh chúng nó chăm chăm nghe từ câu chuyện. Làm thế tức là làm mất tất cả bạn bè của con. Chúng ta chỉ nên ở xa xa, lấy thông-minh mà xét nét và tôi tưởng bây giờ chúng ta nên bắt chước những gia-đình có con cái vào quãng mười ba mười bốn tuổi trở lên thỉnh thoảng mở một tiệc trà cho con cái mời tất cả các bạn bè nó đến dự. Trong buổi tiệc ấy, chúng ta tuy không dự, nhưng lắng nghe câu chuyện giữa bọn trẻ cũng có thể xét đoán được tâm tính từng đứa trong bọn chúng và nhân đó khuyên nhủ giậy dỗ con mình. Người Pháp còn có cái thói quen rất dân dị này là con cái thường làm người giới-thiệu cha mẹ mình với cha mẹ của bạn mình: ví-dụ cô X. chơi với cô Y. cô X muốn mẹ mình lại kết-giao với mẹ cô Y. khi đó hai bà mẹ sẽ vui lòng làm quen với nhau ngay và hai bà mẹ sẽ giúp nhau trong sự giậy dỗ hai đứa con. Hội Phụ-huynh các học trò ở Pháp ngoài cái mục đích liên-lạc gia-đình với học-đường còn cả cái mục-dịch liên-lạc giữa cha mẹ học trò với nhau nữa.

MÁ EM

Kỳ sau: Đối với bạn bè của con.

Bắt lỗi báo Đàn-Bà

Bà Thụy-An chủ-nhiệm báo Đàn-Bà HANOI

Thưa Bà

Em xin đính theo đây ngân-phiếu 4p.00 số 069 để trả bà một năm tiền

báo. Tiền em bỏ ống đó bà ạ. Em không hề mua báo của bà, vậy mà nay em bắt buộc phải trả tiền báo.

Nguyên em cùng học lớp với chị Thận, chị ấy thường mua báo Đ. B. bán lẻ ở hiệu Bảo-Toàn số 54 đường Carreau Namdinh. Chị ấy cho chị Sinh, chị Hồng mượn, nên em cũng mượn đọc chơi, rồi đọc cả cho má em nghe nữa. Mà em thích lắm, nên coi xong má em lại đem tờ Đ. B. cho bà Thanh ở bên cạnh mượn. Em tưởng việc đó là việc thường, nào ngờ bữa qua em bị ba em mắng em hết sức. Ba em thấy em xem Đàn-Bà, ba em hỏi:

—Mày không chịu học, chỉ xem chuyện nhảm?

—Không! con đọc báo.

—Báo gì?

—Báo Đàn-bà.

Thế rồi ba em cầm lấy xem, một lát sau ba em hỏi:

—Báo này xem cũng được, nhưng mày lấy tiền đâu mua?

Con mượn của chị Thận, mượn đã lâu, một năm rồi.

Ba em nghiêm nét mặt bảo:

—Đi mượn báo xem, tức là ăn cắp tiền của nhà báo.

Em giật mình hỏi:

—Sao lại gọi là ăn cắp, chính trong tờ Đàn-bà cũng có đăng mấy lời: «Hãy đưa tờ báo này cho mọi người xem» kia mà.

—Nhà báo người ta đăng thế là có ý muốn để cho kẻ đọc cõ-dộng dùm cho tờ báo. Người uào đã đọc qua một lần, nếu thấy tờ báo hay thì sẽ mua. Chỉ mượn một lần thôi, chứ ai cũng mượn mãi thì nhà báo lấy tiền đâu để mua giấy, mực, thuê in, v.v.

—Thế ra trong một năm trời con làm bậy mà con không biết.

Rồi thưa bà chủ-nhiệm, em thấy lòng em bức rứt quá. Em cho lời ba em nói là phải, nên em bỏ ống ra trả tiền bà. Tay vẩy em tự nghĩ, bởi cũng chính tại bà nói không rõ, chứ chi bà bảo ở dưới câu: «Bà hãy đưa tờ báo này cho người quen đọc» rằng đó chỉ là một lối cõ-dộng thì em hiểu ngay. Thôi từ đây em xin từ-giã tờ báo của bà, vì em không đủ tiền mua. Mỗi sáng má em cho cho có 1 xu ăn quà, nhia ăn cả chủ-nhật cũng không đủ 8 xu. Nhưng em thích đọc báo của bà quá, giá bà bán cho em 4 xu thì em nhien ăn quà bốn ngày để mua. Chắc 4 xu bà cũng còn có lãi chán.

Bà trả lời cho em biết rằng bà có bằng lòng bán 4 xu không bà nhé.

Nay kính

Nguyễn-thị-CHINH
(Học-sinh Namdinh)

(Xem tiếp trang 7)

KHÔNG MUỐN CÓ CON

(Tiếp theo trang nhất)

Còn phải thứ hai là «phái cổ» nghĩa là hạng phụ nữ theo những nền nếp cũ của các cụ ta ngày xưa. Họ tưởng lấy chồng là chỉ để đẻ con, càng nhiều càng hay. Có người mới lấy chồng được ít lâu mà chưa thấy có mang, đã vội đi kêu cầu cúng lễ, hoặc đi cầu tự ở các đền, các phủ, mong sao có người nối dõi. Hạng này cũng bị thành kiến tiếm nhiệm nên họ yên trí rằng nếu không có con đẻ phụng sự tổ tiên sau này thì ắt chồng mình mắc tội đại bất hiếu. Và biết đâu chồng không vịn vào đây để bỏ mình? Pháp luật Việt-nam mình công nhận thế kia mà!

Nay chúng ta thử xét xem cả 2 phái để biết sự phải trái.

Với phái «mới»

Đừng riêng về «sinh lý», thì người đàn-bà, trời sanh ra có sẵn những bộ phận để chữa đẻ.

Cái cây phải đâm bông kết trái, người đàn-bà phải đẻ con, đó là một lẽ tự nhiên của trời đất. Một cái cây không hoa, trái, cái cây ấy tất cần cỗi, người đàn-bà không chữa đẻ, người đàn-bà ấy tất cũng phải ốm yếu gầy mòn. Rồi một trăm thứ bệnh tật vì đó mà ra. Các nhà sinh lý học đã nghiệm rằng một người đàn-bà đã có chữa đẻ, nhưng ít thôi, bao giờ cũng sống lâu và ít ặt bệnh hơn người đàn-bà hiếm hoi.

Da chi dĩ hạng tự mình làm cho mình hiếm hoi ấy lại dùng những phương pháp rất hại để đạt mục đích, nên sức khỏe bị tiêu

mòn, có khi chính cái bản thân mình còn nguy hiểm là khác nữa.

Bàn về phương diện xã-hội, kẻ ấy không phải là vô tội. Bởi vậy, pháp luật đã can thiệp vào để cấm những nhà bán thuốc không được làm những «thuốc không đẻ». Ngặt hơn nữa, những kẻ nào đi phá thai, hoặc định phá thai, pháp luật trừng trị một cách rất nặng.

Còn riêng về mặt tình cảm, không con cũng làm cho hạnh-phúc giảm đi nhiều. Các bạn cứ tưởng 2 vợ chồng lấy nhau, 5, 10 năm mà không chữa đẻ gì thì cái tổ uyên ương ấy sẽ ra sao. Có phải nó lạt lẽo thế nào ấy không? Có một đứa con sinh sinh, ngộ nghĩnh, thật là một nguồn hạnh phúc cho gia đình. Hai vợ chồng giận nhau chẳng? Thì cái miệng tươi như hoa, cái bàn tay nhỏ nhắn, những câu nói ngây thơ sẽ làm cho vợ chồng quên giận nhau!

Gặp cảnh thất vọng chẳng? Thì cái đầu thơ ngây, nó là cả một sự an ủi cho mình.

Ngay đến những việc nhỏ nhất cũng thế. Ông đi làm về nhọc mệt? Chi mấy câu «Ba ơi ba, ba đã cầu với bé nào» cũng đã làm vẻ mặt ông bớt câu có, trở nên hòa nhã. Bà làm lung vút vủ u? Ba ốm đau ư? Cậu bé, con bà chỉ nũng nịu bà, ngả cái thân thơm tho vào lòng bà, mở to đôi mắt nhìn bà, bà cũng thấy bớt mệt rồi!

Rồi nào còn những mộng tươi đẹp phác trên cái thân bé nhỏ ấy:

«con ta sẽ là một danh nhân, một văn hào..» ôi biết bao nhiêu những lâu dài rực rỡ cao cao mà lòng người mẹ là cái thang cổ bắc cho con để con trèo lên đó.

Với phái «cũ»

«Sanh con đẻ nối dõi» chúng tôi rất tán phục cái lòng tốt ấy của các bà đối với nhà chồng. Nhưng giá các bà lại hiểu thêm rằng, đẻ con lại cần phải gây dựng cho nó để nó thành một cái cây lớn trong đám rừng người, chứ không phải để nó thành một ngọn cỏ ẻo lả, la lướt thì hay biết mấy? Chính mắt tôi đã thấy có bà đẻ đến 6,7 lần mà vẫn còn muốn đẻ nữa mới gớm chứ! Giàu đã vậy, nghèo thì thật khổ. Đến kiếm cơm cho con ăn còn chưa đủ, lấy đâu thì giờ và tiền bạc để đào luyện cho những đứa trẻ nên người! Tiền bạc, phải cần tiền bạc để gây dựng cho con. Bây giờ bà không thể lấy thí dụ ở trong những câu truyện cổ xưa «người học trò bắt đom đóm lam đèn đọc sách rồi đỗ đến Trạng» ra đối với đàn con đẻ tự an ủi! Còn về sức khỏe của bà, bà đẻ nhiều quá, bà ốm yếu lần, sắc đẹp của bà cũng vì thế mà mất đi «Đẻ một con thì ông trông bà còn mòn con mắt, chứ bà đẻ 10 con thì khi ông trông thấy bà ông sẽ ngoắt đi ngay». Hạnh phúc gia đình, tình ân-ái cũng vì sự đẻ nhiều con ấy mà tiêu tan lần lần mất.

Kết luận bài này chúng tôi muốn chị em bạn gái chúng ta mỗi người nên có một vài đứa con, nếu giàu có thì cùng là 3, 4, nếu nghèo thì 1, 2 cũng đủ. Còn những thuyết «không con» «đẻ nhiều» chỉ là những thuyết không chính đáng. Họ muốn mình không con là họ ích kỷ cho bản thân họ con, chính là có ý ấy.

Kiểm duyệt bỏ

Cô TRINH

Bạn hãy đưa tờ báo này cho người quen của bạn đọc.

MỘT

PHƯƠNG LÀM ĐẸP NỔI TIẾNG TỪ

30 NĂM

MỘT
PHƯƠNG LÀM ĐẸP
ĐÃ THÍ - NGHIỆM
CHẮC CHẮN ĐỂ
CÓ MỘT

NƯỚC DA TUYỆT MỸ

ĐÂY là một phương pháp đã nhiều lần thí nghiệm có kết-quả mỹ mãn để làm cho da mặt đang sần sùi sạm ngất trở nên trắng mịn mơn mớn, làm những lỗ chân lông se lại và mất những vết đen, da thành đẹp lạ lùng. Một nữ tài tử đã 70 tuổi nhờ phương pháp này mà vẫn còn đóng được những vai đào trẻ. Bà trộn một kem toàn chất sữa đã luyện chắt mật, với một phần dầu ô-liu rồi lại chọn tất cả vào với một chất kem rất tinh vi. Ở hiệu bào chế có thể chế cho bà chất ấy nhưng như thế tốn kém lắm. Hiệu kem TOKALON màu trắng (thứ không nhờn) có đủ chất kể trên chế riêng với dầu ô-liu để làm một thứ đồ ăn cho da bà. Nó nuôi da và cho da cái vẻ mịn màng tươi tắn lạ lùng. Người đàn bà có hình trên đây đã viết cho chúng tôi rằng: «Tôi không thể bỏ được thứ kem này nữa. Sau ba ngày dùng kem TOKALON da tôi trở nên sáng sủa, tươi tắn, xinh đẹp.» Bà hãy thử dùng thứ kem TOKALON (thứ không nhờn), có phương-pháp làm đẹp đã có kết quả mỹ mãn bao lần nay. Bây giờ hàng triệu người khắp thế giới đều dùng nó mỗi ngày. Kết quả rất mỹ mãn nếu không sẽ hoàn tiền lại.

ROBERT BEAU

Joaillier Hanoi - Haiphong

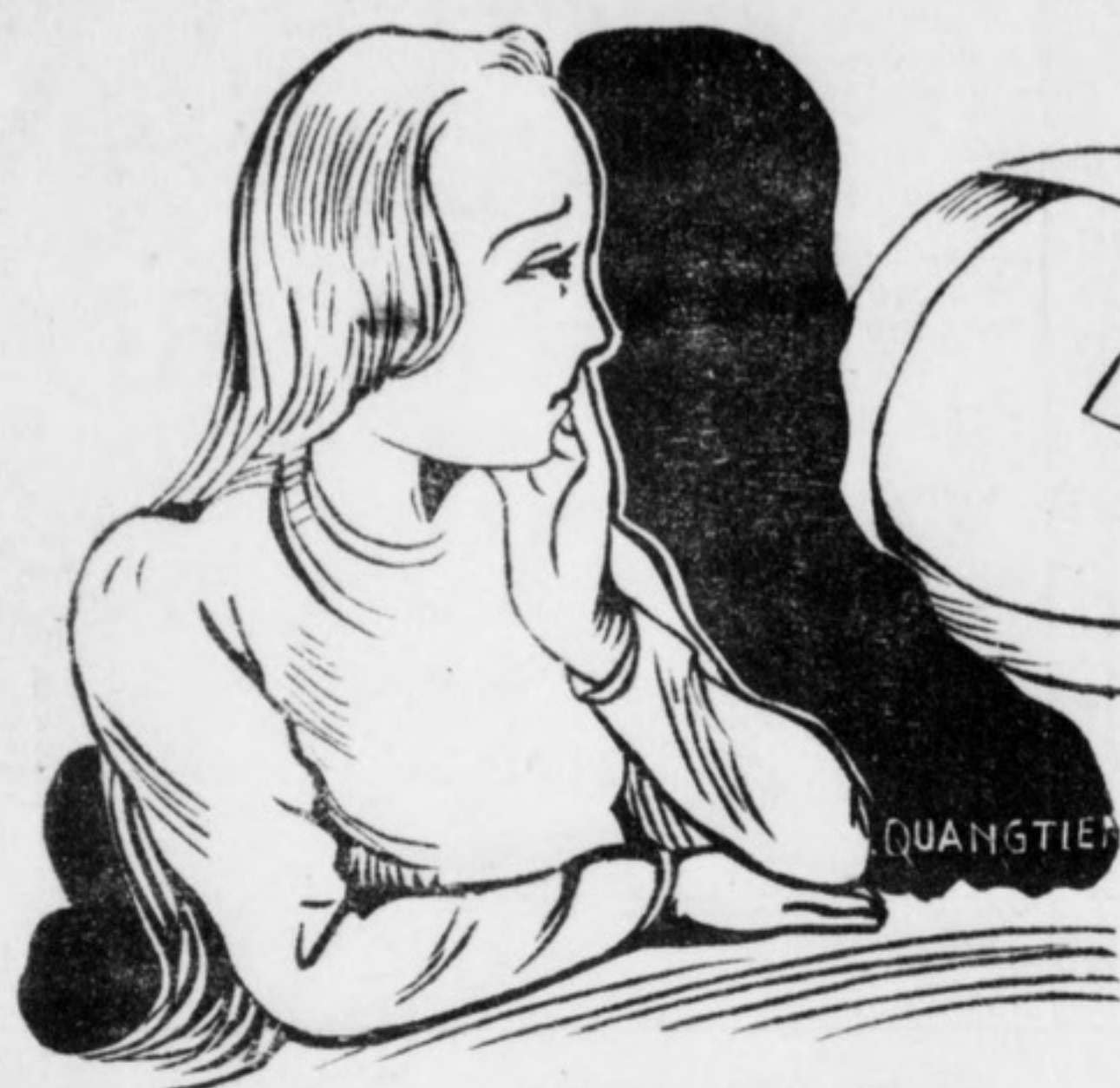
BÁN VÀ BẢO-LINH CÁC THỨ
ĐỒNG - HỒ TỐT CÓ TIẾNG:

Rolex - Oméga - Judex

VÀ CÁC ĐỒNG-HỒ CHUÔNG

La Vedette

Cùng các đồ trang-sức

CHUYỆN DÀI

SỐ V

của THU-THU

— Nếu được nghỉ lâu thì cũng lên thăm cô, còn cô dễ không hay về Saigon đây nhỉ. Nếu cô có dịp về cô đừng quên thăm tôi nhé? Lê gật đầu.

Văn nói tiếp: Nhưng sao cô cứ chịch-thui-thủi một mình... Cô ra chơi phố, đi thăm chốn này chốn nọ có hơn không?

— Nhưng đi một mình buồn lắm. Hơn một năm trời ở đây, lần này là lần thứ nhất tôi đi xa khỏi nhà những hai lớp đồi...

— Thế thì cô gan thật, tôi không bao giờ chịu được cảnh tĩnh-mịch cô-đơn.

— Nó quen đi chứ.

Hai người cứ nói với nhau những câu vô-vị ấy, nhưng trong lòng, cả hai cùng nóng-nảy trông mong một câu chuyện khác đang thắc-thở trong tâm-linh mà hai người không ai dám mở đầu...

Mặt trời lúc ấy đã tỏa ánh sáng chói lòa khắp vùng đồi. Tia nắng xiên qua kẽ lá chiếu thẳng chỗ Lê ngồi... nàng đứng dậy đi sang cây bên kia um-tùm hơn... Văn cũng đứng dậy đi theo...

Một luồng gió lao-rào như rủ-rủ với cành lá những câu tâm-sự, Văn tiến bước sát bên Lê, chàng mở miệng nói, ngập-ngừng như bị tắc thở: cô Lê! Trước khi từ-biệt cô, tôi muốn cô cho phép tôi coi cô như một người bạn thân-yêu...

Lê đã ngồi xuống bãi cỏ, ngược mặt nhìn Văn như sẵn-sàng chờ Văn nói nốt. Văn mạnh-bạo ngồi bên Lê nói tiếp: cô cho phép tôi khi về Saigon được biên thơ thăm cô nữa...

Lê nói: cái đó đã hẳn, không đợi ông xin, tôi cũng yêu-cầu ông kia!

— Nhưng cô cũng viết thơ cho tôi nữa chứ?

— Cái đó chưa biết...

— Cô ác quá...

— Tôi không ác đâu. Vì tôi làm biếng lắm, chỉ muốn đọc thơ mà không muốn viết thơ. Nhưng thế nào nhận được của ông ba cái thì tôi cũng trả lời một. Cái miệng Lê nói, xinh quá, có dáng ngây-thơ, tự-nhiên như miệng một cô em gái nói với ông anh. Văn thêm bạo dạn: à, tôi còn

trả lại cho Văn. Văn sung-sướng cầm máy ảnh chỉ cho Lê mấy điều cần biết qua.

Nhưng lúc ngắm chụp cho Văn thì Lê cười rũ-rượi vì xoay lên hạ xuống nàng chỉ thấy cái cây, cái đầu hay chân Văn thôi. Văn chạy lại bên Lê: thôi cô cho phép tôi... Chàng quàng tay qua vai Lê bảo Lê ngắm vào ống kính. Không

cái này cho Lê... à cho cô coi nữa. Văn hấp-tấp chạy đi, lòng còn run-run vì tiếng Lê thân-mật chàng vừa thốt. Một lát chàng đem lại cái máy ảnh mà chàng đã bỏ bên chiếc xe đạp.

Chàng dơ lên cho Lê coi và hỏi Lê có biết chụp hình không. Nghe Lê trả lời không biết, chàng tỏ ý muốn chụp cho Lê mấy cái. Không ngần-ngừ Lê bằng lòng ngay, chụp đã được ba bốn phim Lê tò-mò đòi học chụp đề chụp

kháng-cự, Lê ngoan-ngoãn cúi đầu hé mắt nhìn. Hai đầu gối nhau, má sát má, bốn mắt không ngó thấy cái gì trong ống ảnh nữa. Còn lại bao nhiêu máu trong con tim yếu-ớt của Lê đều thi nhau 'luân-chuyển' quay-cuồng như say-sưa vì thắm rượi ngọt. Bốn mắt ngược nhìn nhau mờ-ảo...

« Lê!... »

« Văn!... »

Nhưng Lê vụt vùng ra khỏi vòng tay Văn. Nàng thất-thần

chạy xuống đồi, lòng nặng-nề mối tình-cảm mới. Văn ngỡ-ngác như người tỉnh mộng, chàng chạy theo nhưng Lê đã khuất bóng bên ven đồi kia rồi...

Thoạt thấy bà Phủ, thím của Lê ở trên xe hơi bước xuống. Lê không kịp mừng đã tưởng rằng bà Phủ lên để đón Lê về Saigon chơi. Nàng nghĩ ngay đến sự đi thăm Văn, mới về Saigon được bốn bữa nay, và nỗi kinh-ngạc của Văn khi gặp nàng bất ngờ. Đón bà Phủ vào nhà, Lê vồn-vã hỏi thăm tin-tức các em và tỏ ý lấy làm lạ không thấy các em lên chơi.

Bà Phủ đáp: Thím chỉ lên độ một bữa thôi, cho các em lên làm gì, chị đang mệt, các em chỉ làm chị mệt thêm.

Bà nói thế, nhưng thiệt tâm bà sợ các con gần Lê, lây bệnh.

Nhưng Lê vô tình không nghĩ đến chỗ đó. Nàng vẫn yên trí rằng chỉ những người ngoài mới sợ bệnh nàng còn chú thím và các em là những người ruột thịt mà nàng rất mến thì chẳng bao giờ có sự ghê-tởm. Hình như nàng cho rằng bệnh của nàng không thể lây sang những người thân-thích được.

Bà Phủ mở va-li lấy ra cho Lê vô số bánh trái và mang cả vải lụa, các đồ trang-sức để cho Lê dùng nữa. Lê cảm-động rằng mình vẫn có người thân-yêu ân-cần săn-sóc.

Bao nhiêu điều trách chú, thím lãnh-đạm lần-quần trong lòng Lê hơn một năm nay lúc bấy giờ tiêu-tán cả. Lê vui vẻ đề các món đồ lên bàn. Nhưng nàng bỗng buồn-rầu nhận ra rằng mang cho Lê nhiều đồ thế này, bà Phủ còn muốn để cho Lê ở Dalat một thời-gian nữa. Nếu đón Lê về ngay thì hà-tất phải trừ cho Lê nhiều thứ. Lê chán-nản tan cái mộng-ảo được bà Phủ đón về Saigon. Nàng nghĩ đến Văn và mối thất-vọng của chàng, tưởng như ở chốn xa-xôi chàng cũng đã cảm biết được cái ý Lê muốn về thăm chàng và chàng đã sẵn-sàng mong đợi...

Đến chiều, cơm rồi, Lê theo bà Phủ, ra ngoài sân ngồi. Bà Phủ lẳng-lặng theo một ý-nghĩ riêng. Lê nằm trên ghế xích-đu, mắt

lìm-dim nhìn xa nhìn gần. Cảnh vật chiều hôm trước cặp mắt nửa nhắm nửa mở, có một vẻ là-lạ chấp-chờn rung-rinh như cảnh mộng.

Người Lê khoan - khoái, như đang trôi dạt trên mặt nước hồ êm-ả... Bỗng dưng Lê có một xúc-động khác thường, say-sưa sôi-nổi... Vẫn nằm thế, Lê quơ tay nắm được chiếc hoa hồng, nâng đưa lên mũi hít một hơi dài và hấp-tấp ghé cặp môi hôn. Giữa lúc đó bà Phủ gọi nàng. Lê giật mình ngồi dậy. Nàng nắm chặt bông hoa trong tay, đi lại chỗ bà Phủ...

— Cháu ạ, thím lên đây chỉ có một việc là thím muốn đem mụ vú về Saigon và kiếm đứa khác hầu-hạ trông-nom cháu.

— Vâng, thím tính thế nào cháu cũng nghe lời. Nhưng thím cho mụ vú về Saigon có chuyện gì?

— Để nó coi-sóc việc trong nhà cho thím. Các em còn bận đi học, thím thì đi chơi cả ngày, giao nhà cho bồi bếp, thím không yên lòng chút nào, mụ vú ở nhà ta đã ngoại 15 năm có thể tin cậy nó được.

— Thế còn phầa cháu thím định mướn ai?

— Hồi sớm, trước khi về đây, thím đã ghé qua villa bà Đức nhờ bà mướn cho một đứa tớ gái. Bà hứa đến mai nó sẽ lại.

— Nó chừng bao nhiêu tuổi, thưa thím?

— Mới độ 16, 17 thôi.

Lê cúi đầu ngẫm-nghĩ... Rồi nàng ngẩng lên nhìn bà Phủ, lắc đầu:

— Thế thì không, cháu không muốn mướn.

Bà Phủ ngạc nhiên hỏi: sao vậy? Thế không mướn nó thì lấy ai hầu cháu?

— Thà là cháu tự mình hầu lấy mình chứ cháu không muốn làm nại một người...

Bà Phủ không hiểu Lê muốn nói gì, sau nghĩ ra, bà nói: cháu sợ lây bệnh sang người ta phải không? Thế mụ vú thì sao?

Lê tức mình đáp: mụ vú thì khác, thưa thím. Mụ đã già rồi, hai lá phổi cũng đã cằn-cỗi, lại

thêm mụ nuốt nhiều nước trầu có chất vôi, vi-trùng lao khó lòng mà hại được mụ, còn một đứa con gái mới 16, 17 tuổi, sức-vóc có là bao, ở gần-gũi với kẻ bệnh thì chỉ ít lâu là mắc nốt. Như cháu bị, còn có tiền mà thang-thuốc kéo dài cái đời cho đến bây giờ, chứ đứa ở nghèo-khổ tiền đâu thang-thuốc tắm-bồ, nó chết là cái tội của mình.

Lê nói một hơi giải, mệt ngồi thừ người, mặt phụng phịu. Bà lặng lẽ một lúc, thông thả nói:

Hồi đầu mà lo đến chuyện đó, mình trả tiền công nó thì nó phải hầu hạ mình, nó có phước thì nó không lây, nó vô phước thì nó lây, chứ nói như cháu thì dễ những người có bệnh lao đều chẳng có ai hầu hạ cả đấy.

— Nhưng như thế là vô nhân đạo, vô nhân đạo lắm, cháu không muốn. Cháu không muốn rằng vì cháu mà lại có người mang bệnh tật đau khổ như cháu nữa.

— Thế dễ không bao giờ cháu lấy chồng đâu đấy nhỉ... Bà Phủ vừa cười vừa hỏi đùa Lê. Nhưng Lê nuốt nước bọt, ngạc nhiên nhìn bà Phủ, lần đầu tiên bà Phủ cho Lê nhớ đến sự chồng con... Lại tưởng lầm rằng cháu không hiểu ý mình bà Phủ nói thêm: Thì cháu sợ làm hại đời một người khác mà! Đời mắt Lê càng mở lớn... Bà Phủ đã vô tình mang cái sự thật đau đớn về Lê biết rằng nếu Lê muốn thờ phụng những ý tưởng nhân đạo của Lê thì chẳng bao giờ Lê được tơ tưởng đến ái tình, đến sự kết hợp của đôi trai gái yêu nhau. Lòng tê tái, bùi ngùi Lê nghĩ đến Văn và tự thú thực với lòng rằng, Lê đã bắt đầu yêu Văn ngấm ngấm.

Hơn nữa, trong những lúc dễ quyến rũ lòng người như hồi này, Lê đã dám mơ màng nhiều sự dạn dĩ hơn nữa... Và lúc ghé cặp môi hôn bông hoa, Lê đã yên trí rằng đây là cặp môi yêu dấu.

Đầu nặng trĩu những ý tưởng phản trái xung - đột nhau, Lê không biết gì những sự chung-quanh nữa. Khi Lê đứng lên thì bà phủ đã vào trong nhà từ lâu, trời đã tối hẳn.

(còn nữa)

ƯỚC AO

Nếu ân ái cuộc đời tươi thắm mãi,
Một ngày kia anh trở lại bến đò ngang.
Đến thăm em trong căn nhà nghiêng mái,
Bên dòng sông uốn khúc, nước mênh mang...

Anh sẽ tới nơi không gian ngầy ngất,
Với tấm lòng tràn ngập mộng yêu đương,
Đề cùm em xe lại tơ duyên mất...
Mà lòng anh năm tháng đợi, chờ, mong...

Anh sẽ cúi chào em trên bệ vắng,
Bên đàn hoa hương ngát lảng trong mơ,
Anh sung sướng, quên mọi niềm cay đắng
Du hồn em bằng tất cả lời thơ...

Ta lặng sống muôn năm trong âu ái,
Dưới túp lều nhả khói quện cây thừa,
Và im lặng để thời gian bẻ lái
Chở « thuyền yêu » lộn lại « bến lòng » xưa...

Nhưng tê tái cuộc đời theo số mệnh,
Biết bao giờ được thấy đất Tâm-dương?
Trên sông vắng... một chiều thu gió lạnh.
Lòng ước ao! chỉ một phút yêu đương...

NGUYỄN-DUY-ĐIÊN

Bắt lỗi báo đàn-bà

Cô Nguyễn-thị-Chinh (Namdinh)

Em Chinh

Chị đọc thơ em gửi mà bỗng lòng ngùi-ngùi cảm-động lạ lùng. Chị xin nhận lỗi vì chị không ngờ tờ Đàn-Bà có cả những độc-giả ngây-thơ đáng yêu như em. Chị không muốn nhận số tiền 4p.00 của em chút nào vì chị thấy nhận số tiền ấy lòng chị cũng bứt rứt lắm. Giá em ở Hanoi thì chị sẽ tìm tới nhà em ngay và dắt em đi mua biểu em mấy cuốn sách gọi là tỏ tình với tấm lòng chân-thật của em nhưng em lại ở xa quá. Thôi bây giờ chị định như thế này. Chị gửi trả em 2p. còn 2p. chị xin nhận là tiền mua báo 1 năm của em bắt đầu từ 1er Avril 1940.

Tiền báo trước, chị đã nhận lỗi tại chị rồi nên chị không lấy. Chị muốn biểu em báo không nhưng lại sợ làm mất lòng em, vậy chị xin tính nửa tiền. Còn em bảo 4 xu một tờ báo cũng lãi chán thì thật không phải. Em chưa biết đó thôi. Hiện chị bán 5 tờ Đàn-Bà mới được lãi có một chinh. Chị tính phác em hiểu: tiền giấy 2 xu, tiền in 2 xu đồng, tiền công người ở tòa soạn 1 xu, tiền công người làm ở ty quản-lý 1 xu, tiền nhà, điện, vẽ, khắc

hình nửa xu. (giấy trước chỉ đến 1 xu nhưng từ khi có chiến-tranh tăng giá gấp đôi).

Rồi còn những báo ế, báo người mua đổi chỗ ở không đòi được tiền, người mua không trả — Như vậy số này ít thôi — báo mất và một trăm thứ tiền lật-vật, vậy em thử tính coi bán 8 xu có lãi không?

Ấy là chưa kể những tiền mua sách, báo tra cứu, hoặc những tiền giao-thiệp v.v. để có thể trả lời những mục pháp-luật, bệnh-tật của độc-giả.

Thôi tạm mấy lời vắn tắt thăm em và một lần nữa chị xin chân-thành cầu-nguyện cho em luôn luôn có tấm lòng bứt rứt khi mình biết mình làm.

Nay kính
THUY-AN

GIỚI THIỆU SÁCH

Chúng tôi nhận được:

1) Cô gái giặt sa. — Do ông Phạm-tế-Tiếp dịch, nhà Trác-Vỹ xuất-bản giá 0\$35.

2) Một đời tình. — Của Trịnh-Thục do nhà in Asiatic xuất-bản giá 0\$25.

Xin giới thiệu với độc-giả.

T. B. Đ. B.

TÔI MUỐN LÃY CHỒNG

(Tiếp theo trang nhất)

Đi ngược lại, đòi cho ta là bất - hiểu, là lãng - loạn! Đó, người bạn gái ở Phúthọ đã bị buộc vào hai tội ấy rồi, vì người bạn đã muốn sống, muốn yêu! Muốn gây hạnh-phúc cho tương-lai mình! Người bạn ấy đã đáp lại hai chữ « xuân, đại » của người đời. Ý đời chả muốn thế là gì? Vậy mà chính người đời lại đứng lên kết án mới lạ chứ!

Hai-mươi-bốn tuổi đầu, đến cái tuổi ấy mà còn bị lòng tham tiền phá duyên, giết chết cả cái xuân gần tàn thì bao nhiêu sự xảy ra, đều không nên lấy làm lạ. Những hành-động ấy toàn do lẽ « tự-vệ » cả. Xã hội đã không muốn có một oan hồn thì xã-hội phải tỏ lòng khoan-dung những hành-động của một người quá đau-đơn, một người bị vết « thương lòng » làm điên, làm mất trí! Phải, chúng tôi nói mất trí, vì đứng riêng về sinh-lý học, (2) ông Claude Bernard, một vị bác-sỹ có danh ở hoàn-cầu, đã chả nghiệm rằng: « Những người con gái « quá thi » mà chưa lấy chồng thì hay có những hành-động khác thường » sao? Hai-mươi-bốn tuổi đầu, cô bạn gái ở Phúthọ, cũng là một người « quá thi » nên việc kiện bố chỉ là một việc khác thường do thần-kinh bị kích-

thích gây nên. Cô có thể là một người hiểu-hạnh, cô có thể là người biết vâng lời, nếu sự hiểu-hạnh và sự vâng lời kia không can-thiệp đến hạnh-phúc của cô! Hy-sinh, người ta nói hy-sinh nhiều lắm, nhưng thử đốt đuốc giữa ban ngày để kiểm xem gần 2.000 triệu sinh-linh ở trên mặt đất được mấy kẻ hy-sinh vì xã-hội, vì nhân-loại? Bắt người ta chết, giết cả cái hạnh-phúc của người ta chỉ vì ích-kỷ, tham-lam rồi bảo người ta hy-sinh thì thật là vô nghĩa-lý quá.

Nên nếu dư-luận, — chúng tôi muốn nói dư-luận đứng-đắn — là quan tòa mà chúng tôi là thầy cãi thì với việc của cô bạn ở Phúthọ, chúng tôi xin xử phạt cô bạn nhưng cho hưởng án treo. Còn đối với ông bố tham-lam xin tòa phạt rất nặng để làm gương cho những kẻ làm cha, mẹ, chú, bác, cô, dì khắc-nghịet, tham-lam, chỉ định bán con, cháu bằng bắt nhà trai phải sêu tết — có nhà phải sêu tết đến 5, 6 năm chưa được làm lễ cưới — phải đưa nhiều tiền, phải quy lụy, phải chiều-chuộng một cách có khi mất cả thể-diện, có thể mới là công-bình.

T. B. Đ. B.

(2) Các cô gái « lỡ thi » thường mắc một bệnh mà khoa-học gọi chung là « troubles de la puberté ».

Hãy đón coi những câu trả lời về: « mục đẹp » ở số sau.

TÔI MUỐN ĐẸP

Mắt bà đẹp nhưng có « khỏe » không? Tôi không muốn làm như người kêu đường: « giàu về hai con mắt... » Nhưng các bạn hầu đã nhận rằng trong sự hưởng thụ cuộc sống và trong một khuôn mặt, hai con mắt có một địa vị rất trọng yếu, quý hóa.

Ta càng cần phải gìn giữ lắm. Ngoài những bệnh đau mắt đỏ, đau mắt hột, con mắt còn bị nhiều bệnh khác nữa như bị

mù một màu sắc nào đó, có con mắt mù màu đỏ có con mắt mù màu xanh. Bởi thế những phi công hay tài xế tàu hỏa trước khi làm việc thường phải thử mắt rất ngặt để xem có mù một màu nào không (vì làm nghề đó càng phải cần phân biệt nhận rõ các màu thay đổi của những dấu báo hiệu). Có con mắt lại mù tất cả mọi màu chỉ trừ màu đen và trắng.

Nhưng dầu mắt bà không có có bệnh gì nữa thì thường ngày bà cũng cần phải săn sóc luôn luôn. Người ta nghiệm rằng người sống ở thời văn minh này mắt yếu hơn người xưa nhiều. Có lẽ tại bây giờ ánh đèn nhân tạo rực rỡ quá và bộ thần kinh rất có liên lạc với mắt, bị xúc động nhiều quá. Muốn cho mắt đỡ mệt mỏi ngoài những phương-pháp mà chúng tôi đã chỉ cho các bạn trong các số báo trước, các bạn nên tập « thể dục » cho mắt. Nhất là các bạn cận thị, tuổi còn nhỏ, hay những người cầm cùi viết lách mà mắt sớm yếu, môn thể dục này rất có lợi:

Hình 1) Nhìn xuôi xuống dưới rồi lại nhìn ngược lên 20 lần.:

Hình 2) Nhìn bên phải rồi lại lia bên trái: 20 lần.

Hình 3) Gồm hết cả các cử động 1 và 2 lại: nhìn xuôi ngược, bên phải, bên trái, làm 20 lần. Xong bạn rửa và ngâm mắt bằng muối hay bôrate de soude (thuốc vẩy cá bán ở hiệu thuốc tây) pha 8 grs bôrate de soude vào 20 gr nước hay 1 lit nước lọc thì một thìa muối. Khi đó bạn lại soa nắn cho mắt, nhắm mắt lại tay rung rung khẽ khẽ đập lên mắt, con mắt cũng sẽ rung theo làm độ một phút.

Muốn cho mắt khỏe thì chớ mãi miết nhìn mãi vào một vật gì. Sau khi khâu vá, đọc sách nên nhắm mắt lại một chút, để mắt nghỉ ngơi. Ham đọc sách hay làm sổ, cũng phải thỉnh-thoảng ngừng đầu lên nhìn rồi ra xa một chút. Ở thành thị nhà cửa san sát, người ta chỉ nhìn gần rồi dần dần thành ra cận thị chẳng ít thì nhiều, vậy nên tập nhìn nơi xa tí.

Nắng gió nên đeo kính và

H. I, II, III

cần nhất là khi hút thuốc lá chớ để khói thuốc làm cay mắt.

Cô THÚY

TRẢ LỜI MỤC ĐẸP. — Bà Kim-Xuân (Nhatrang). Muốn cho người thon lại thì bà theo cách ăn uống ở bài: « Béo và gầy » đăng trong số sau, và cần nhất bà phải tập thể thao vận động cho nhiều. Vú cũng theo thể mà nhỏ lại, vú đã chảy xuống thì bà nên đeo corset chứ chẳng có cách nào hiệu nghiệm ở bên xứ ta để chữa cả. Vú chảy thể là khi bà nuôi cháu bà không biết giữ gìn, không đeo corset.

GIÀY ĐẸP, VÍ TÂN THỜI CỦA CÁC BÀ CÁC CÔ

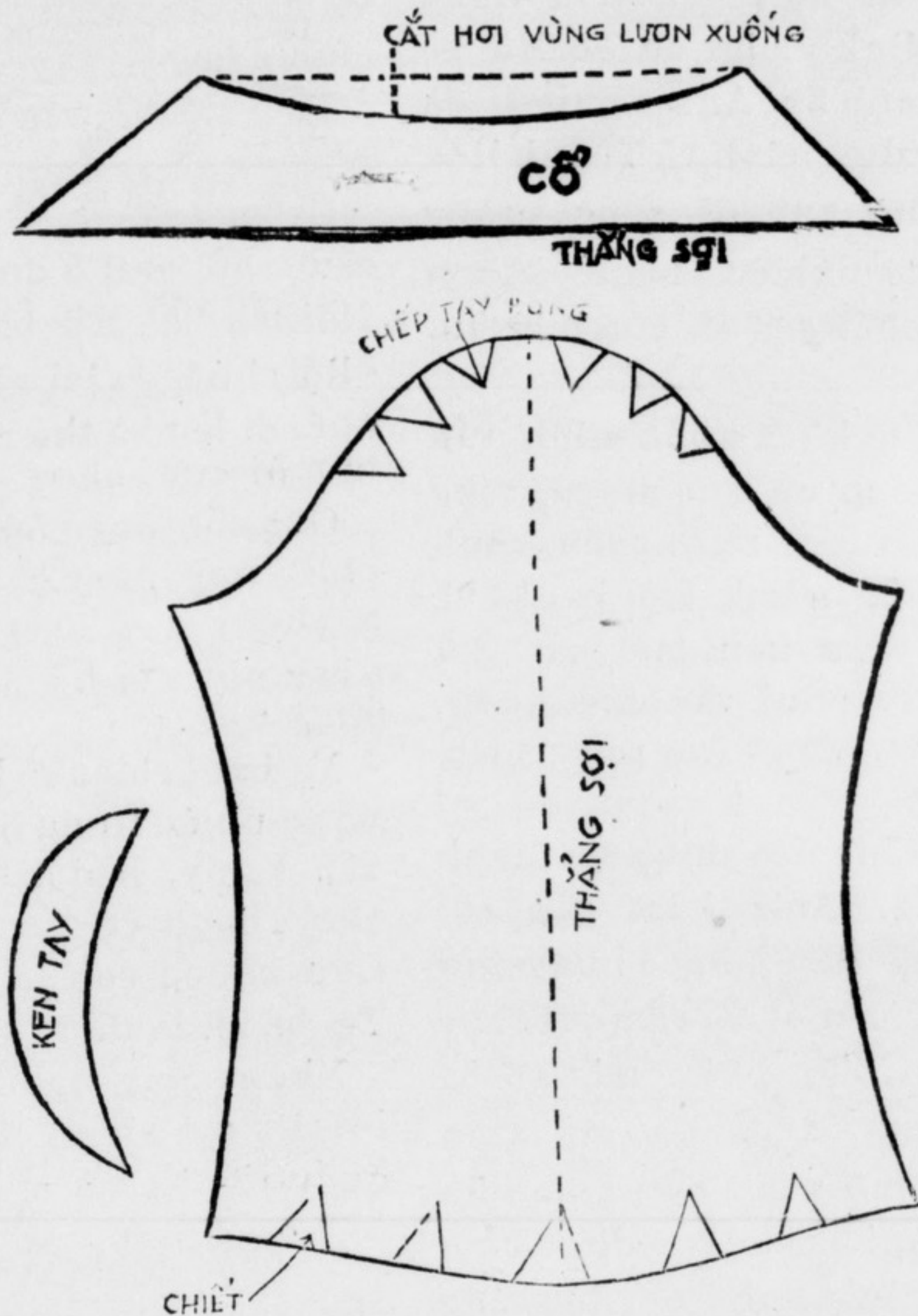
CHỈ BÁN TẠI

NGUYEN - MAC

Tonkin - 69, Avenue Paul Doumer - Haiphong

MỘT KIỂU AO

Áo mặc mùa xuân vải trơn giữa ngực bỏ vai bằng có ken tay màu nhạt, mùa thu mặc thì để đồ bông cho đẹp cửa tay nên may màu thẫm, « không cắt rộng khâu nhiều chiết,

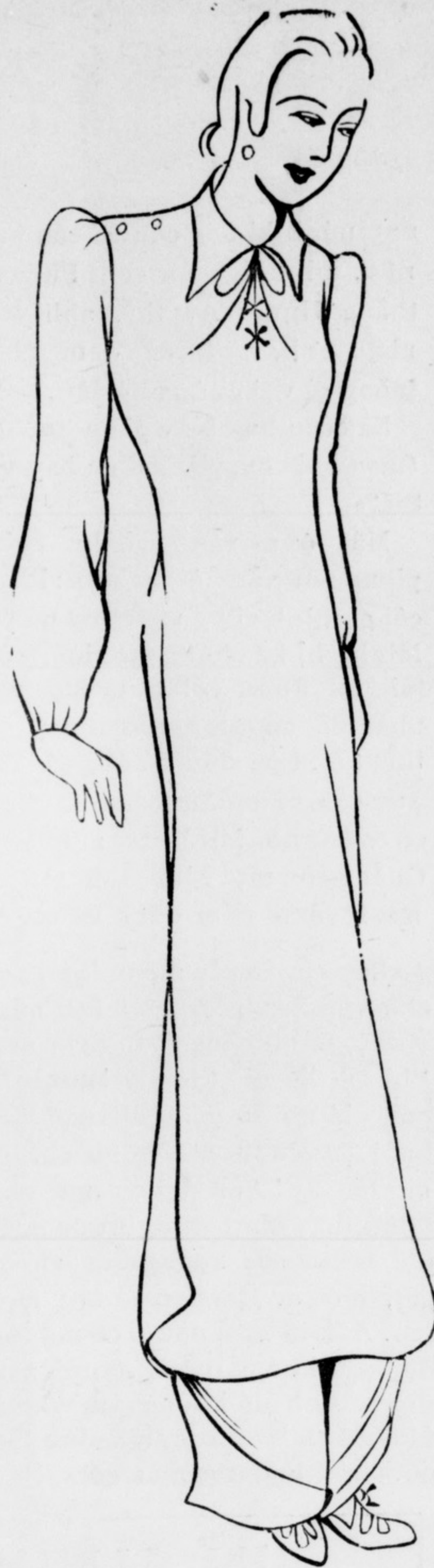
nên may hàng hoa với mẫu này vì hàng hoa làm cho không rõ những nét hằn trên áo như plis máy nổi và cổ chẳng hạn». Áo mặc chui, cổ hình quả tim,

(pincés) và sau giữ chặt bởi sợi viền (border) bao giờ tay cũng phải cắt dài hơn thước đo 5 phân tây khâu chiết, khi mặc sợi viền vừa đúng cửa tay 5 phân thừa chảy búng xuống vừa đẹp. Áo mặc chui nếu ai muốn mặc thật chèn (cintre) thì đúng chỗ chèn theo đường chỉ sườn mở dài 15 phân tây làm thêm một cái «bắt» (patte) ở dưới để đính khuy bấm, mở bên sườn tay trái.

Phần nhiều người làm viền «border» khi cắt sợi viền thiên hay đem là và kéo răn cho sợi viền cứng để dễ làm và khi làm song thì cũng đẹp lắm.

Nhưng sau khi người có áo mặc rồi sợi viền thiên nó hoàn lại sợi nó co lại và thân áo bị chun thẽ thì cái áo xấu lắm. Cho nên điều chú ý hơn hết là đừng kéo dẫn sợi viền thiên.

Ng. v. Th.

Kiểu áo này nên mặc về mùa thu hoặc mùa xuân.

THO' TÍN

Cô Lê-thị-Thanh. — Vì cô kêu mất nên chúng tôi mới phải điều-trá. Hai cuốn Thanh-Lịch và cuốn Một linh-hồn giá cộng chung chừng 1\$50

Cô Hoàng - ngọc - thiện Thái Nguyên. — Hai bài thơ đó ý-nghĩa rất hay nhưng đã là lối đường-thi thì cần phải có niêm-luật mới đáng được.

Cô Thanh-Phong Hưng - yên. — Muộn quá, đã nhận một người rồi.

Bà Vũ-đình-Tường Haiphong. — Đã có người nhận rồi. Cảm ơn bà.

Cô Trần-thị-Dâu Ninh - Bình. — Đã có người rồi.

Ô. Lạc-tri. — Đã nhận được.

Ô. Hiến-Thủy. — Bài đó sẽ đăng.

Ô. Lương-ữ-Hòa. — Bài đó sẽ đăng.

Bà Năng Ninh-Bình. — Những «sự» ấy đã nhiều người bàn tới. Đăng nữa sợ nhàm.

Ô. Nguyễn-tử-Quý Uông-Bí. — Đã nhận được.

Ô. Trương - hải - Vân. — Bài đó không đăng được.

Ô. Giản-Chi Hanoi. — Bài đó sẽ đăng.

Cô Vũ-thị-Tuyết-Nga, ông Ng : đình-Tin Ojiring, ông Ng : văn-Hiệp Phu-Nghĩa Vinh.

Cô Trinh-nữ Nhatrang, bà Đốc-tô Nhã Saigon, bà Định Nam-định, bà Băng-Tâm Fort Bayard.

Đã nhận được mandat xin cảm-tạ quý-vị.

Tuần - báo ĐÀN - BÀ
Tờ báo duy nhất của
chị em.

CLINIQUE & MATERNITÉ DU
DOCTEUR :

NGUYỄN MANH THAN

49- 51, Avenue du Grand Bouddha — HANOI
Téléphone 830

Médecine générale et Infantile

Rayon X — Rayon U. V. et I. R.

Diathermie — Ondes Courtes

Courants Galvano — Faradiques

CONSULTATION : matin : 8 h. à 11 h.
soir : 3 h. à 7 h.

CHUYỆN NGẮN

(Tiếp theo trang 3)

Bà ngược mắt nhìn ông, mỉm cười yêu. Ông đến trước giường ngả người bên cạnh bà, bàn tay thô kệch luồn qua mái tóc và soắn lại thành những vòng nhỏ nhỏ rồi lại buông ra. Ngọn tóc mềm mát dịu cả tay! Bà nhìn đắm sâu vào tận lòng con mắt ông.

Mỗi ông cắn chặt lại, ông ôm đầu bà xuống, mặt ông lấp vào mái tóc giầy, ông sẽ rí tai bà: «mình ơi! Anh yêu mình, mình biết không?»

Bà cười, nhắc đầu ông ra: Trẻ con nào! Bốn mươi tuổi đầu rồi còn yêu với chẳng yêu!

Giữa lúc ấy cánh cửa mở toang, cô Phi bước vào sừng sững ở giữa phòng. Ông Lam vội vàng nhồm giầy, đầu ông còn bù, và trên má ông dính một sợi tóc giải. Cô Phi reo lên: A ha! Ông cụ đang bắt chấy cho bà cụ. Lát nữa con đưa má con đi cắt tóc đấy bà ạ. Ba không bằng lòng thì mặc bà.

Ông Lam bỗng quát lên chỏ tay ra phía cửa: «Con ranh ra ngay, tao không khiến mày léo hánh tới đây và không phải quyền mày được đưa má đi cắt tóc.»

Giọng nói ông dữ tợn, run run, hai bàn tay nắm chặt lại.

Cô Phi biết không phải là chuyện đùa, cô ngần người ra một chút, rồi cô bĩu miệng quay ngoắt ra, đóng cửa đánh sầm.

Ông Lam lại ngả xuống bên bà không hề ý đến vẻ ngờ ngác trên mặt bà.

Tay ông chải trên mái tóc ông. Bà Lam thông thả nói: Minh mắng con thế tội nghiệp. Nó thấy các bà mẹ của bạn bè nó cắt tóc cả rồi, thì nó cũng muốn cho má nó cắt tóc, chứ quyền với phép gì! Thôi để tôi xuống đỡ nó kéo nó tui.

Ông Lam kéo bà lại: Nó tui thì mặc kệ nó. Minh là của tôi chứ không phải của nó.

Bà chưa kịp ngạc nhiên vì câu nói lạ lùng của ông thì ông đã ôm ngang lưng bà, giọng thủ thủ đến tội nghiệp: Minh tẻ lắm, mình biết không? Mười bảy năm

nay mình không còn là của anh nữa, mình là của con Phi của thằng Hùng. Ấy thế, anh bết phận anh, anh có dám ghen tuông gì với chúng nó đâu.

Bà cười ha hả: «ghen tuông! Ghen với con, mình điên hay sao thế?»

Mặt ông vẫn nghiêm nghị, giọng nói vẫn tội nghiệp: Phải, cái gì mình cũng vì chúng nó cả. Mình chỉ kể chúng nó thôi, còn tôi, tôi được coi như một ân nhân đã có mình cho chúng nó, thế thôi. Còn đâu những cá isay sưa của năm đầu mà mình chưa có chúng nó. Minh xa anh dần. Chẳng còn một hình ảnh gì của mình về cái năm đầu ừa cả.

Bây giờ ch còn mái tóc giải, gọi cho anh hình dung mình năm trước, mình cũng định nghe con Phi cắt bỏ đi. Chao ôi! mình tẻ quá. Mình có biết không? Cái buổi đầu anh mê mình chỉ vì mái tóc ấy! Anh đi học qua nhà mình, thấy mình đứng trước cửa, tóc mình sỏa xuống đến chấm gót, mái tóc giải đen và óng làm sao. Anh tự phủ người có mái tóc đẹp ấy, không thể là người xấu được. Anh đã không làm vì quả nhiên anh lại được gặp mình lần nữa, mình đang mua cốm. Nay

anh nhắm mắt lại, anh vẫn thấy được hình dáng, cách ăn mặc của mình hôm ấy. Minh chít khăn nhiều tam giang, cái màu tím hồng hồng của chiếc khăn tôn vẻ mảnh mai thanh tú cho khuôn mặt mình nhiều quá, cái đầu ngôi thẳng tắp giữa hai mái tóc đen, sau lưng mình vắt vẻo chiếc đuôi gà, mình mặc chiếc áo lụa cổ thìa đề hồ chiếc yếm trắng phau. Minh y như cô Tố Nữ vẽ trong tranh ấy. Anh mê tít đi và cái hôm đưa mình về Thanh Hóa lễ nhà thờ anh đã sung sướng thấy bao nhiêu hành khách quanh chúng ta nhìn mình tấm tắc...

Người ta khen khăn mình vấn khéo, tóc mình láng mượt, răng mình đen như hạt huyền. Anh sung sướng tự kiêu biết bao! Thế rồi dần dần anh mất cái thú được ngắm mình vấn chiếc khăn, bàn tay lẩn nắn vành khăn xinh làm sao!

Hàm răng đen mình đã đánh trắng rồi. Anh thăm rửa cái thời-trang đấy mình ạ! Bây giờ anh chỉ còn một cái cảm-giác say sưa mỗi lần nhìn mình sỏa mái tóc giải đề chải đầu mà mình cũng định lấy nốt của anh nữa sao? Ô! Anh tả làm sao được cảm giác mê ly của anh trong lúc sáng ra, hay nửa đêm tỉnh giấc thấy trên cổ anh trên cánh tay anh vắt ngang mái tóc mềm như tơ của em. Anh muốn quấn thêm vài vòng nữa lên cổ, lên tay. Còn sợ

tơ hồng nào bền chặt hơn là sợi tóc giải của người đàn bà yêu nữa, hở mình? Nhưng anh lại sợ em đau. Anh nằm yên để hưởng cái cảm giác mát lạnh của mái tóc em phủ trên da thịt anh. Em ơi! Minh yêu! Cô Hiền của anh ơi! Đừng cắt tóc nhé, đừng cắt tóc nhé, và bây giờ các con lớn rồi, không cần chăm nom săn sóc lắm nữa, thì mình cứ thuộc về anh hoàn toàn như cái năm chúng ta mới lấy nhau nhé!

Bà Lam từ từ mở mắt, đôi mắt nặng những ái-ân. Bà rúc đầu vào ngực ông như con chim câu nhỏ nhút ỏ dưới cánh mẹ. Hồi lâu, lâu lắm bà mới khẽ nói: «Rồi chúng ta lại về Thanh minh nhé, đi lễ nhà thờ như hồi chúng ta mới cưới nhau.»

Ông sốt sắng nắm tay bà: Ngay chiều nay, ngay chiều nay, mình ạ, chúng ta sẽ sống chết chiu với nhau như cái hồi ấy trong ít lâu mình nhé!

Và buổi chiều cô Phi, cậu Hùng ngạc nhiên trông bố mẹ hơn hờ xếp va ly. Khi biết ba má sắp vào Thanh, cô cậu reo lên: A ha! Cho chúng con về quê nội với. Từ bé chưa được về.

Nhưng ông nghiêm trang trả lời: Ba má không muốn đưa nào quấy rầy ba má cả. Ở nhà trông nhà...

Sự ngạc nhiên của cô Phi càng đến cùng khi thấy bà Lam vấn chiếc khăn nhiều tam giang đã cũ, rẽ đầu ngôi thẳng, cái đuôi gà vắt vẻo ở sau lưng. Cô tức bực lắm, đợi cho tàu đi rồi, hình dáng ông Lam quảng tay qua vai bà, bên cửa sổ trên tàu đã khuất hẳn, cô Phi mới bảo Hùng: «Ừ hứ! Ba má bây giờ chiều nhau như trẻ con! Rồi mà xem, má không chiều chúng mình nữa đâu. Còn để chiều ba.»

THU THU

UN ALBUM DE MODES

avec les

Toutes Dernières Créations de Paris
sera envoyé GRATUITEMENT et FRANCO
à tous ceux qui en feront la demande

TOUTMAIN

à le Grand Couturier des Champs-Élysées
26, AVENUE DES CHAMPS-ÉLYSÉES - PARIS

Confiez vos Commandes à Toutmain
Tous ses Services sont organisés pour les Exécuter

Règlementation général de la navigation fluvial en Indochine

Có bán tại:

Nhà in Trung-Bac

107, Phố hàng Buồm - Hanoi

Giá mỗi cuốn: 1\$20

Ở xa tiền cước tỉnh ngoài
mua mau kéo hết

Trả lời cô Nhung

Bánh biscuit champagne cô nói làm không cứng và không giòn.

Theo cách làm bánh ấy, khó nhất là khi trộn bột, cái (pâte) và trứng gà. Vì lẽ ấy nên bánh không tốt.

I) 300 gr. đường, 10 lòng đỏ trứng gà, 1 lá vanille xé bốn ra, bỏ chung với nhau đánh cho đều và cho nổi, lấy mấy miếng vanille bỏ đi.

II) 10 lòng trắng trứng gà tốt đánh cho thật nhậy.

III) 50 gr. bột mì sàng lấy thứ mịn.

Đường đã đánh N° 1) chia ba ra. Bột mì N. III) cũng chia ba ra.

Khi đánh lòng trắng đã nhậy, bỏ một phần ba số I và số III vào khuấy nhẹ nhẹ cho đều, rồi thêm 1 phần nữa, sau thêm phần chót.

Nhớ khi trộn ba món ấy, lấy 1 cái đĩa, bắt từ dưới quay lên, nhẹ nhẹ, cần thận đừng cho lòng trắng đã đánh nhậy xẹp xuống, làm bánh không đẹp tốt.

Xong, bỏ cái pâte vô trong cái poche patisserie bóp ra, rắc đường cát trắng, thứ tốt, lên mặt. Đem bỏ lò. Lò lửa đừng cho nóng lắm, nếu nóng, ở ngoài bánh đã vàng cháy, mà bề trong chưa chín, nên bánh mềm.

Khi bánh được, phải cắt vô trong một cái hộp dầy thật kín.

Làm nước đường để trên mặt bánh— 300 gramme đường cát, sàng lấy thứ đường thật mịn, 2 lòng trắng trứng gà, nửa trái chanh vắt nước vô. Đánh đường và trứng gà cho thật nổi. Muốn biết trứng gà nổi, thì lấy một ít bỏ vô trong miếng vải, bóp ra sao nó đứng yên vậy, không xẹp xuống.

Bỏ đường vào trong cái poche à patisserie bóp ra trên mặt bánh là được.

Pêches Melba

1 hộp pêche mở ra, lấy nước riêng, cái riêng.

1) Nước ấy đổ thêm 1 thìa đường bắc lên lửa nấu lại cho đều bỏ vô 10 giọt essence pistache.

2) Làm glace à la vanille riêng ra.

Cách cho ăn.— Lấy 1 cái cúp sâm-banh, đổ glace à la vanille 2 phần ly, trên 2 miếng pêches, trên mặt đổ hai hay ba thìa nhỏ nước jus, đem cho ăn.

Froiterolles au chocolat

250gr bột mì, 6 cái trứng gà, 2 thìa súp bơ, 2 thìa mỡ, trộn với nhau, nhồi cho thật nhuyễn, thêm vào 2 lòng đỏ trứng trộn cho đều.

Bỏ cái (pote) ấy vô trong cái túi vải (poche à patisserie) bóp nó ra trên miếng sắt tôn thoa mỡ từng cái nhỏ tròn, không được lớn quá trái ôi nhỏ, đem bỏ lò, khi chín nó phồng lên. Cho ăn với crème au chocolat. Q.L

Confiture des haricots verts

Đậu chọn quả non, lấy kim châm cho đều, ngâm vào nước sôi độ ba giờ. Vớt ra rửa lại vài lần cho thật sạch. Đun nước sôi cho độ một thìa nhỏ hàn the phi, cho đậu vào trần qua. Song rửa lại nước lã. Đường thắng thành châu, cho đậu vào đun nhỏ lửa, bao giờ cạn nước đường là được. Vớt đậu ra để cho ráo, quả đậu trong, ăn giòn là kết quả tốt. Bao nhiêu đậu ngần ấy đường. Muốn thơm, lúc gần được cho một chút bột vanille.

Mứt táo ta

Táo chọn quả to và hơi chín, lấy kim châm đều, ngâm vào nước muối. Ngâm độ vài giờ. Trần qua nước sôi có hàn the. Cách làm như mứt đậu.

Bánh bông lang dòn

2 quả trứng.

1 lạng bột mì.

Nửa lạng bột tẻ.

2 lạng đường.

Đánh trứng cho rõ nổi, cho đường vào đánh cho kỹ, bột mì trộn với bột tẻ. Cứ một thìa soupe trứng thì một cùi đĩa bột nhào kỹ. Khuôn bôi mỡ, xong đổ bột nướng, than trên than dưới. Để rất ít than kéo nóng quá thì bánh vỡ.

Bánh bông dừa

10 lạng đường.

9 lạng bột hoàng thanh.

7 lạng bột mì.

5 lòng đỏ trứng gà.

4 thìa sữa.

5 thìa nước cốt dừa.

2 thìa beurre, 1 thìa nhỏ bicarbonate de soude, nửa gói vanille.

Trộn đều tất cả, cho vào khuôn có bôi mỡ. Nướng trên nhiều than, dưới ít.

Mlle KHÁNH-NGỌC

BỘT
PHOSCAO

LÀ MỘT THỨ ĂN
BỒI BỔ SỨC KHỎE

Những người yếu ớt, những người ốm mới khỏi, những người già cả, nên dùng bột PHOSCAO, vì ăn rất bổ và dễ tiêu

ĐAU MÀNG ÓC là một bệnh rất nguy-
hiểm mà hiện nay đang rất thịnh
hành, vậy muốn tránh khỏi chứng
bệnh ấy thì chỉ nên dùng:

DẦU ĐẠI-QUANG

MÀ XOA VÀO HAI BÊN LỖ MŨI, HAI BÊN THÁI
DUƠNG, ĐẰNG SAU GÁY, MỖI NGÀY XOA VÀI BỐN
LẦN; HOẶC LÚC ĐI RA NẮNG RA GIÓ THÌ XOA,
NHƯ VẬY BỆNH ĐAU MÀNG ÓC SẼ KHÔNG BAO
GIỜ NHIỄM VÀO ĐƯỢC CẢ. DẦU ĐẠI-QUANG
CÒN TRỪ ĐƯỢC KHỎI CÁC CHỨNG BỆNH VẬT,
NHƯ NHỨC ĐẦU, XỔ MŨI, CẢM NẮNG, CẢM GIÓ,
SỐT NÓNG, SỐT RÉT, ĐAU BỤNG, ĐAU GÂN, NHỨC
XƯƠNG, V. V. ĐỀU RẤT CÓ CÔNG-HIỆU, CHẮNG
THỨ DẦU NÀO BẰNG.

LỌ TO: 0\$20 LỌ NHỎ: 0\$10

XIN NHẮC QUÝ KHÁCH MUA DẦU NÊN NHẬN CHỮ
HIỆU ĐẠI-QUANG VÀ NHÂN CON BƯỚM THÌ
MỚI KHỎI LẦM DẦU GIẢ HIỆU.

ĐẠI-QUANG ĐƯỢC-PHÒNG

23, phố Hàng Ngang. — HANOI — Téléphone: 80.

Pin « CON RỒNG »

CHẾ RIÊNG CHO CÁC

THUỘC - ĐỊA, LÀM TOÀN

BẰNG VẬT LIỆU CỦA PHÁP

ĐÃ TỐT LẠI BỀN LÂU

Bán tại:

TẤT CẢ CÁC HIỆU LỚN

LIN - YE

1, Ruelle Jules d'abbadie

HAIPHONG

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGỒ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYÈN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

—:—

(Rayon X. traitement électrique)

—:—

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT

LA Mue-1 S